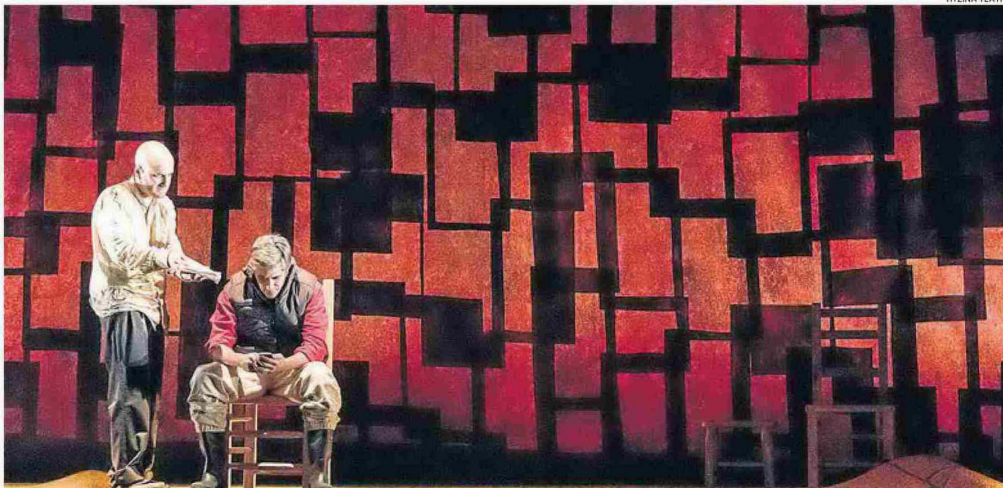

Dos mons i formes d'entendre la vida, un retrobament que continua - Mediterráneo - 21/01/2018

Dos mons i formes d'entendre la vida, un retrobament que continua

La companyia Titzina Teatro representarà al Paranimf de la Universitat Jaume I de Castelló la seua obra 'La Zanja'

TITZINA TEATRO

Reflexions. Loca i Merino recreen en aquesta obra la trobada entre Pizarro i Atahualpa, entre dos mons totalment diferents ahir i encara avui.

Diego Lorca y Pako Merino es van conèixer, tal com ells mateix expliquen, el 1999, a l'Escola de Teatre Jacques Lecoq de París. Després d'estudiar i treballar en diverses companyies internacionals durant un parell d'anys, l'agost de 2001 van decidir fundar Titzina, companyia que s'ha consolidat en aquests 16 anys i que ofereix un teatre de creació pròpia, amb un marcat estil que es caracteritza,

principalment, per dur a terme un treball de periodisme antropològic d'entrevistes i convívencies, investigant, endinsant-se en la vida d'altres persones i «abordant realitats moltes vegades desconegudes per a transportar a l'escenari el més destacable de l'ésser humà, des d'un punt còmic, irònic i a la vegada tràgic», com apunten.

El teatre de Titzina, segons expliquen Lorca i Merino, «té com a objectiu generar preguntes en

La nova obra de Diego Lorca i Pako Merino es veurà el pròxim 26 de gener

l'espectador, fer-lo reflexionar sobre els assumptes més habituals i alhora més profunds de l'ésser humà». Un d'aquests pensaments o reflexions és el que porten a terme en la seua nova obra, *La Zanja*, en què plantegen una mena de «retrobament» de dos mons i formes diferents d'entendre la vida.

AL PARANIMF

Aquesta obra, que es representarà al Paranimf de la Universitat Jaume I de Castelló el 26 de gener,

ens presenta a en Miquel, un tècnic d'una multinacional minera que arriba a una explotació de la companyia en la qual treballa a Sud-amèrica. Miquel encarnarà, encara que ell no sigui conscient, la figura d'un nou «descobridor», com ho va ser en el seu moment Francisco Pizarro. Es produirà, per tant, una mena de retrobament entre aquests dos mons — el vell i el nou món, com se'ls va nomenar al seu dia— i formes diferents d'entendre la vida.

La història, diuen, es repeteix, és cíclica, i en aquesta història en concret, les ambicions, oportunitats i conseqüències d'aquesta explotació minera sembla que marquen el present i, sobretot, el futur d'un poble i les relacions entre els seus veïns. En aquest sentit, *La Zanja* «recrea» aquesta trobada entre Pizarro i Atahualpa, connectant el públic a través d'un relat actual amb la història col·lectiva d'Europa i Amèrica: «dues civilitzacions que des dels seus orígens havien progressat independentment, i que després la seua trobada han marcat la relació entre aquests dos continents fins als nostres dies», com remarquen Diego Lorca i Pako Merino.

Aquesta trobada entre Pizarro i Atahualpa, confessen els autors, directors i també protagonistes d'aquesta obra, «va ser la nostra inspiració per a *La Zanja*, perquè quan un contacta amb una altra societat distanciada a milers de quilòmetres, sorgeixen les diferències de la quotidianitat, de les formes d'interpretar el món». No obstant això, afegeixen, «quan prolonguem aquest contacte, apareixen en l'altre les coses reconeixibles, detalls que creïem exclusius de la nostra cultura, del nostre 'Jo'. Llavors, sorgeixen les preguntes: En quin moment vam compartir el viatge que ens va fer ser tan iguals? Com retreure'ns i atreure'ns tant?»

És aquest un treball exhaustiu de creació, sorgit de la documentació de les cròniques de l'època i de viatges a l'Perú actual. =

Sara Llopis